

Arrest

nr. 245 450 van 4 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. S. MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 juli 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 juli 2020 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN-VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten (1),

naam : M. (..)

voornaam : M. S. (..)

geboortedatum : 01.01.1990

geboorteplaats : Nishar

nationaliteit : Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 17/09/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 07/02/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, inderdaad, aangezien betrokkene al op 02/04/2012,18/04/2013,11/06/2013,12/02/2014,28/12/2015,18/01/2017,12/10/2017,02/03/2018 en 17/06/2019 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"EERSTE MIDDEL: Schending artikel 13 EVRM

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd door de verwerende partij gebaseerd op de volgende reden;

Zie bestreden beslissing aub.

Indien verzoekende partij de thans bestreden beslissing niet zou aanvechten, zou het bevel om het grondgebied te verlaten onverminderd definitief worden zonder dat verzoekende partij nog een rechtsmiddel kunnen opwerpen om haar uitwijzing tegen te gaan.

Verzoekende partij weet immers momenteel niet waarheen de Belgische autoriteiten hem zal uitwijzen en op welke manier dit zou gebeuren. Dit alleen al zorgt ervoor dat de mogelijkheid om dit verzoekschrift in te dienen onmogelijk een daadwerkelijk beroep kan worden genoemd.

Verzoeker begrijpt niet ook niet waarom ze nu een bevel gekregen heeft wanneer niemand op straat mag komen omwille van coronavirus.

Een tweede golf van corono is overal begonnen. Verweerder verwacht van verzoeker die meer dan 9 jaar in België gewoond heeft om met 3 personen ten laste waaronder 2 minderjarige België te verlaten. Het land van herkomst van verzoeker is zwaar getast door dit virus. Het is onmogelijk om te reizen naar Afghanistan.

Om eventueel in de toekomst nog een rechtsmiddel te hebben om dit tegen te gaan heeft verzoekende partij er echter toch voor geopteerd om de thans bestreden beslissing aan te vechten.

Ter zake wenst verzoekende partij dan ook te verwijzen naar een recent arrest van het Europees Hof dd. 2 oktober 2012 (verzoeknummer: 33210/11). Dit betrof de situatie waarin een Afghaanse familie op het moment van haar asielaanvraag tevens onmiddellijk een terugdriftingsbevel betekend kreeg. Op het moment dat de asielaanvraag negatief werd afgesloten door uw Raad besliste de verwerende partij om betrokkenen naar Rusland terug te drijven. Verwerende partij was van mening dat dergelijke terugdriving artikel 3 EVRM niet schond en dat betrokkenen, indien zij van oordeel waren dat dit wel het geval was, beroep hadden moeten indienen tegen dit terugdriftingsbevel.

Het Europees Hof oordeelde echter anders: "Or, la Cour n'apreçoit pas quels arguments spécifiques les requérants auraient pu invoquer pour éviter un retour en Afghanistan via la Russie." (cf. randnummer 96)

EN

"Du fait que les requérants, en déposant une demande d'asile, avaient siasi les instances d'asile de l'examen de leurs craintes liées à un retour en Afghanistan, la Cour se doit de vérifier s'ils ont disposé dans ce cadre d'un recours remplissant les exigences de l'article 13 et les prémunissant contre un refoulement arbitraire, même indirect, vers l'Afghanistan." (randnummer 99)

Hoewel de situatie in casu niet identiek is, is ze wel degelijk vergelijkbaar.

Het zal uw Raad wellicht niet verbazen dat verzoekende partij volhardt in zijn vrees in Afghanistan en alles binnen zijn mogelijkheid zal doen om verwerende partij hier alsnog van te overtuigen om zijn verblijf te regulariseren.

Verzoeker meent dat in haar geval verweerder geen onderzoek verrichtte naar de mogelijkheid tot terugkeer naar Afghanistan voor de Afghaanse onderdanen die gedurende bijna 3 jaar in België gewoond hebben.

Verzoeker meent dat de situatie in Afghanistan alles behalve veilig is. Ter staving hiervan wenst hij te verwijzen naar de volgende landeninformatie:

18 August 2019 | BBC News

Afghanistan

Kabul: 63 people killed and more than 180 others injured after bomb explosion at wedding; Islamic State (IS) group claims responsibility for the attack

Afghanistan: Bomb kills 63 at wedding in Kabul (Media Report, English)

Afghanistan: Bomb kills 63 at wedding in Kabul

Kabul: 63 people killed and more than 180 others injured after bomb explosion at wedding; Islamic State (IS) group claims responsibility for the attack

Kabul: 63 Personen getötet und mehr als 180 weitere bei Bombenexplosion auf Hochzeit verletzt; Gruppe Islamischer Staat (IS) bekennt sich zu dem Anschlag

Burials are taking place in the Afghan capital, Kabul after a bomb exploded at a wedding hall killing 63 people and wounding more than 180. The Islamic State (IS) group said it was behind the attack. The blast happened on Saturday during a wedding ceremony at around 22:40 local time (18.10 GMT). President Ashraf Ghani has condemned the attack, describing it as "barbaric". [...] Sunni Muslim militants, including the Taliban and the Islamic State group, have repeatedly targeted Shia Hazara minorities in Afghanistan and Pakistan. A Taliban spokesman said the group "strongly condemned" the attack. [...] == The latest blast comes just 10 days after a huge bomb outside a Kabul police station killed at least 14 people [<https://www.bbc.co.uk/news/world-asia-49263537>] and injured nearly 150. The Taliban said they carried out that attack. On Friday a brother of Taliban leader Hibatullah Akhundzada was killed by a bomb planted in a mosque near the Pakistani city of Quetta.

<https://www.bbc.com/news/world-asia-49383803>

Verweerder heeft evenmin rekening gehouden met het volgende rapport:

September 2019 | Stahlmann, Friederike (Author), published by Informationsverbund Asyl und Migration Afghanistan

Study on living conditions and experiences of Afghans who have been deported from Germany

Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen (Special or Analytical Report, German)

Zur Diskussion der methodischen Grenzen der quantitativen Dokumentation von Opfern siehe Stahlmann (28.3.2018), Gutachten Afghanistan, erstellt für das Verwaltungsgericht Wiesbaden. Abrufbar bei ecoi.net, ID 1431611, Kapitel 7. 11 Vgl. zusammenfassende Diskussion in Stahlmann a. a. O. [...] Referenzen in Stahlmann a. a. O. (Fn. 10), Kapitel 13. 16 Für die Diskussion der in Afghanistan üblichen Unterscheidung in »erfolgreiche Rückkehrer«, zu denen Abgeschobene und formell freiwillige Rückkehrer gehören, und »erfolgreiche Exilafghanen«, die einen dauerhaften Aufenthaltstitel in Europa haben und in Afghanistan zu Besuch sind, s. Stahlmann a. a. O. [...] Friederike Stahlmann: Erfahrungen abgeschobener Afghanen Asylmagazin 8 – 9 / 2019 278 V O R A B V E R S I O N Themen des Berliner Symposiums 2019 schliessungssetting hat jedoch methodische Grenzen, die die Repräsentativität der Ergebnisse einschränken. [...] Friederike Stahlmann: Erfahrungen abgeschobener Afghanen

Asylmagazin 8 – 9 / 2019 280 V O R A B V E R S I O N Themen des Berliner Symposiums 2019 gitimiert. [...] Asylmagazin 8 – 9 / 2019 281 V O R A B V E R S I O N Friederike Stahlmann: Erfahrungen abgeschobener Afghanen möglichen Rückkehr nach Deutschland. Der möglicher- weise verzerrende Effekt ist somit verhältnismäßig gering.

https://www.ecoi.net/en/file/local/2017434/AM19-8-9_beitrag_stahlmann_vorab191009.pdf

Verzoeker meent dat hij net als deze 55 terugkeerders vervolgingsfeiten zal meemaken omwille van zijn verblijf in Europa.

Verzoeker wenst verder te verwijzen naar een rapport van Nansen waarin staat dat in Kaboel geen IBA voorhanden is.

NANSEN concludeert uit deze analyse dat er in Kabul geen intern beschermingsalternatief voor handen is omdat noch de humanitaire, noch de veiligheidsomstandigheden in Kabul voldoen aan de internationaalrechtelijke voorwaarden om een IBA te kunnen toepassen.

<https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2020/02/Def-NANSEN-NOTE-2019-2-Kabul-als-intern-beschermingsalternatief.pdf>

Verwerende partij kan zich echter tevens op dit bevel beroepen om verzoekende partij gedwongen uit te wijzen. Hoe een dergelijke gedwongen uitwijzing zal plaatsvinden en of dit wel degelijk naar Afghanistan zal zijn, is verzoekende partij nog niet duidelijk. Op het moment dat dit wel duidelijk zal zijn, heeft de verzoekende partij geen enkel middel meer om uw Raad hieromtrent te vatten. Het is dan ook deze praktijk die het EHRM au fond afwijst.

Verzoekende partij meent dan ook dat, in de mate dat het thans bestreden bevel een gedwongen uitwijzing toelaat op vooralsnog onbekende wijze, die dan later niet meer aanvechtbaar zal zijn, artikel 13 EVRM schendt. Verzoekende partij meent dan ook dat dit bevel om deze reden vernietigd dient te worden. Ofwel brengt de wetgever zijn wetgeving in lijn met artikel 13 EVRM, ofwel kan een dergelijke bevel pas verzoenbaar worden geacht met artikel 13 EVRM wanneer alle modaliteiten omtrent de gedwongen uitwijzing bekend zijn, ofwel stelt verwerende partij expliciet in zijn bevel dat dit geen titel kan vormen tot een gedwongen uitwijzing.

Belang:

Verzoekers meent dat ze belang heeft omdat dit bevel in strijd is met het internationaal verdragsrecht, nl. Artikel 13 EVRM. Verzoeker verzoekt uw Raad om dit bevel om het grondgebied te verlaten te schorsen en nietig te verklaren.

Dat dit middel gegrond is.”

2.2. Er wordt met betrekking tot artikel 13 van het EVRM op gewezen dat, gelet op de inhoud en het doel van deze rechtsregel, dit artikel niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist.

Verzoekende partij verwijst naar artikel 3 EVRM en betoogt te volharden in haar vrees met betrekking tot Afghanistan. Zij stelt dat de verwerende partij nagelaten heeft een onderzoek te verrichten over de mogelijkheid tot terugkeer naar Afghanistan voor Afghanen die al bijna drie jaar in België gewoond hebben. Zij verwijst naar landeninformatie met betrekking tot Afghanistan en stelt dat het aldaar allesbehalve veilig is.

2.3. De Raad wijst er evenwel op dat, waar de verzoekende partij haar vrees ten aanzien van Afghanistan herhaalt, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar diverse verzoeken om internationale bescherming heeft afgewezen. Ook de beroepen tegen deze afwijzingsbeslissingen werden verworpen. Uit het laatste arrest nr. 232 356 van 7 februari 2020 blijkt ondermeer: “Zo verzoekers verwijzen naar informatie waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan verslechterd is en het feit dat de stad Kabul geen intern vestigingsalternatief biedt, wijst de Raad erop dat de Raad in het kader van verzoekers’ achtste verzoek om internationale bescherming reeds heeft geoordeeld dat “Aan verzoekers’ Afghaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoekers maken echter niet aannemelijk dat zij (recent) verbleven hebben in Afghanistan in de door hen aangehaalde plaatsen, noch in een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoekers geen elementen aanbrengen waarom zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.” (RvV 26 november 2018, nr. 212 911). De Raad wijst erop dat hij gebonden is door het gezag van gewijsde van dit arrest, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad echter vast dat

verzoekers geen nieuwe bewijselementen hebben neergelegd die afbreuk kunnen doen aan de beoordeling van de Raad dat zij hun verblijfplaatsen voor hun komst naar België niet aannemelijk maken. De Raad is van oordeel dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn, of door verzoekers werden aangebracht, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Voorts heeft de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, § 2, van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze geoordeeld dat een terugkeerbesluit niet leidt tot refoulement.”

Door thans opnieuw te wijzen op de onveilige situatie in Afghanistan maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij ondanks de reeds afgewezen verzoeken tot internationale bescherming, alsnog genoopt was een nieuw onderzoek te voeren naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, temeer de bestreden beslissing amper vijf maanden na het arrest van de Raad zoals hoger vermeld werd genomen en verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de situatie in Afghanistan dermate verslechterd is waardoor een andere beoordeling zich opdrong, zeker nu zij verwijst naar algemene informatie van 2019. Bovendien wijst de Raad erop dat niet ontkend wordt dat de situatie in Afghanistan op sommige plaatsen onveilig is en er zich bomaanslagen voordoen, doch er wordt door de Raad niet aangenomen dat elke Afghaan door zijn loutere aanwezigheid op Afghaans grondgebied een risico loopt voor zijn leven of op een mensonwaardige of vernederende behandeling zoals blijkt uit de arresten van de Raad. Door opnieuw te verwijzen naar algemene landeninformatie van 2019 slaagt de verzoekende partij er niet in aan te tonen dat de omstandigheden in Afghanistan dermate gewijzigd zijn dat een nieuwe beoordeling zich opdrong.

2.4. Waar verzoekende partij nog stelt dat zij momenteel niet weet waarheen de Belgische autoriteiten haar zullen uitwijzen en op welke manier dit zal gebeuren en zij in dit verband verwijst naar het arrest van het EHRM van 2 oktober 2012, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft en dat er in casu geen sprake is van een gedwongen uitvoering. Het betoog van verzoekende partij mist feitelijke grondslag.

De Raad volgt in casu verzoekende partij ook geenszins dat niet zou duidelijk zijn waarheen zij wordt verwacht terug te keren en op welke manier. Thans ligt duidelijk een bevel om het grondgebied te verlaten voor, genomen op grond van de artikelen 7, eerste lid en 74/14 van de vreemdelingenwet. Dit moet worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn. Het bevel om het grondgebied te verlaten komt bijgevolg voor als een “terugkeerbesluit” in de zin van de Terugkeerrichtlijn. Een “terugkeerbesluit” is volgens artikel 3.4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Artikel 3.3 van de Terugkeerrichtlijn definieert “terugkeer” als het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar: 1) zijn land van herkomst, of 2) een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of 3) een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd eveneens omgezet in artikel 1, § 1, 5° juncto artikel 1, § 1, 6° van de vreemdelingenwet. Artikel 1, § 1, 6° stelt dat de beslissing tot verwijdering de beslissing is die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt. Dat die terugkeerverplichting niet naar om het even welk derde land geldt, blijkt uit artikel 1, § 1, 5° van de vreemdelingenwet waarbij terugkeer wordt gedefinieerd als het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar 1) zijn land van herkomst of 2) een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of 3) naar een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf.

In casu kan geen enkele twijfel bestaan over het land waarnaar verzoekende partij geacht wordt vrijwillig terug te keren omdat de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar de beslissing van het CGVS van 17 september 2019 en naar het arrest van de Raad nr. 232 356 van 7 februari 2020 dat het beroep tegen die beslissing heeft verworpen. In voormeld arrest verwijst de Raad naar een eerder arrest door hem gewezen waarin reeds geoordeeld werd: *“Aan verzoekers’ Afghaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoekers maken echter niet aannemelijk dat zij (recent) verbleven hebben in Afghanistan in de door hen aangehaalde plaatsen, noch in een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval,*

toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoekers geen elementen aanbrengen waarom zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.” (RvV 26 november 2018, nr. 212 911)” en waarbij de Raad besluit dat verzoekende partij geen elementen aanbrengt die afbreuk kunnen doen aan deze beoordeling. Bijgevolg is het duidelijk dat van verzoekende partij verwacht wordt dat zij terugkeert naar Afghanistan. Er is geen enkele indicatie in het dossier dat thans een terugkeer wordt beoogd naar een land van doorreis of naar een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot verblijf. Ook de modaliteiten zijn duidelijk. Thans ligt geen bevel voor met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Het bevel is immers niet gekoppeld aan een beslissing tot terugleiding gestoeld op artikel 7, lid 2 van de vreemdelingenwet, zodat de modaliteiten om vrijwillig uitvoering te geven aan het bevel kunnen gekozen worden door verzoekende partij, met andere woorden het staat verzoekende partij vrij de wijze te kiezen waarop zij het land verlaat en terugkeert naar Afghanistan.

Bovendien slaat verzoekende partij ook de bal mis waar zij meent dat zij een eventuele navolgende beslissing tot terugleiding niet zou kunnen aanvechten. Immers maakt een beslissing tot terugleiding naar de grens een afzonderlijke beslissing uit waartegen verzoekende partij op dat moment nog beroep kan aantekenen.

De Raad volgt evenmin dat de situatie van verzoekende partij vergelijkbaar is met de situatie van het Afgaans gezin, die het voorwerp uitmaakte van de zaak Singh bij het EHRM van 2 oktober 2012, nr. 33210/11. Thans wordt niet beoogd verzoekende partij via Rusland gedwongen terug te drijven naar Afghanistan. Er werd jegens verzoeker, bij het indienen van de verschillende verzoeken van internationale bescherming, niet onmiddellijk overgegaan tot het afgeven van een terugdrijvingsbevel. Verzoekende partij heeft op het grondgebied eerst meerdere verzoeken om internationale bescherming kunnen indienen en momenteel ligt enkel een terugkeerbesluit (of bijlage 13quinquies) voor, en geen beslissing tot terugleiding. Bovendien heeft verzoekende partij verschillende keren een beroep in volle rechtsmacht kunnen indienen bij de Raad wat betreft de beslissingen van het CGVS en heeft zij thans ook de beroepsmogelijkheid om het bestreden terugkeerbesluit aan te vechten.

2.5. In zoverre verzoekende partij nog voorhoudt dat zij niet begrijpt waarom zij thans een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt nu niemand op straat mag komen omwille van de COVID-19 pandemie, wijst de Raad erop dat de maatregelen die de federale overheid heeft getroffen ter bestrijding van de COVID-19 pandemie van tijdelijke aard zijn en dat de volledige lockdown waarnaar verzoekende partij lijkt te verwijzen waarbij men enkel nog op straat mocht komen voor essentiële verplaatsingen thans achterhaald is. Bovendien betwist verzoekende partij niet dat zij zich illegaal op het Belgische grondgebied ophoudt en maakt zij ook niet aannemelijk dat de voormelde maatregelen inhouden dat de verwerende partij niet had mogen overgaan tot het treffen van de bestreden beslissing. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat een terugkeer naar haar land van herkomst als onderdaan van dat land door de voornoemde maatregelen verboden was of is. De Raad wijst er voorts ook op dat ook België zwaar getroffen werd door de COVID-19 pandemie, net zoals vele andere landen in de wereld. Verzoekende partij toont geenszins aan dat haar land van herkomst de COVID-19 pandemie niet de baas kan.

Daarenboven wijst de Raad erop dat, zelfs indien verzoekende partij zou kunnen aantonen dat zij omwille van de COVID-19 pandemie onmogelijk gevolg kon geven aan het bestreden bevel, dan nog stond en staat het haar vrij om met toepassing van artikel 74/14, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, dat luidt: *“Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn”*, een verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek aan te vragen.

2.6. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.7. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Tweede middel: Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder laat na om te motiveren waarom ze geen rekening gehouden heeft met corona time.

Verweerder laat na om de terugkeer mogelijkheid van verzoeker te onderzoeken. Vooral in de coronatijden.

Verzoeker meent dat de veiligheidssituatie in Afghanistan zeer achteruit gegaan is. In de regio waarvan verzoeker afkomstig is, is sprake van willekeurig geweld.

Verzoeker meent dat verweerder nagelaten heeft om hem te horen alvorens hem een bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Verweerder heeft nagelaten om rekening te houden met het hoger belang van het kind. In casu gaat het over 2 minderjarige kinderen die in België geboren zijn.

Schending van artikel 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01)

Verzoeker is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- Het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen

- Het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps – en het zakengeheim,

- De plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met reden te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen”

Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde.

Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het vreemdelingenrecht.

Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is FAX: 03/689 06 15 7 dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74:18 Vw)

Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat hem thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor.

In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden. “

2.8. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.10. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is genomen op grond van artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet en op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. In de beslissing werd erop gewezen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 september 2019 een beslissing nam tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale

bescherming. Tevens wordt erop gewezen dat het beroep hiertegen door de Raad verworpen werd op 7 februari 2020. Er werd gemotiveerd dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten. Zij is immers niet in bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Verzoekende partij betwist de determinerende motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing op geen enkele wijze.

2.11. Wat betreft het argument van verzoekende partij dat de verwerende partij heeft nagelaten te motiveren aangaande de moeilijkheden om in tijden van corona terug te keren naar Afghanistan, benadrukt de Raad dat de coronacrisis een pandemie betreft en het een algemeen bekend feit is dat België hier evenzeer onder heeft geleden en nog steeds lijdt. De Raad ziet dan ook niet in waarom de verwerende partij hieromtrent had moeten motiveren. Verzoekende partij toont immers niet aan dat Afghanistan veel meer dan België onder de crisis te lijden heeft of dat zij persoonlijke elementen kan voorleggen die maken dat zij omwille van de crisis een hoger risico loopt dan gemiddeld in geval van terugkeer naar Afghanistan. Verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat de maatregelen getroffen inzake de bestrijding van de COVID-19 pandemie het haar onmogelijk maken om als Afghaans onderdaan terug te keren naar haar land van herkomst, zijnde Afghanistan.

Verder, indien verzoekende partij mogelijks gegronde redenen had om aan te voeren dat de termijn van zes dagen -gezien de coronacrisis- te kort was om vrijwillig gevolg te geven aan het bestreden bevel, dan had zij de mogelijkheid om op grond van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet een gemotiveerd verzoek in te dienen bij de verwerende partij tot verlenging van de termijn, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn. Er blijkt evenwel niet dat verzoekende partij hierom heeft verzocht.

2.12. Waar verzoekende partij nog stelt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan zeer achteruit gegaan is en dat er in de regio waarvan zij afkomstig is, sprake is van willekeurig geweld, verwijst de Raad naar hetgeen supra reeds is uiteengezet.

2.13. Verzoekende partij betoogt voorts dat geen rekening werd gehouden met het hoger belang van haar twee minderjarige kinderen. De Raad merkt evenwel op dat er zich in het administratief dossier een nota bevindt van 6 juli 2020 waarin de elementen, vernoemd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, worden geëvalueerd. In deze nota wordt als volgt vastgesteld:

“Hoger belang van het kind: betrokkene heeft twee minderjarige kinderen in België. Het is in het belang van de kinderen om bij de ouders te blijven.

Gezins- en familieleven: betrokkene verblijft in België met zijn twee minderjarige kinderen en echtgenote met wie hij religieus gehuwd is. Het gehele gezin is het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten en bijgevolg blijft de gezinskern samen. Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd. 04/06/2016) dat zijn moeder, twee broers en drie zussen legaal in Duitsland verblijven, maar zij maken geen deel uit van het kerngezin.

Gezondheidstoestand: in het dossier bevinden zich meerdere aanvragen 9ter, voor betrokkene, echtgenote en één minderjarig kind, die allen negatief afgesloten werden. In deze beslissingen wordt het volgende vermeld:

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Uit deze elementen blijkt niet dat de medische elementen van die aard zijn dat ze een verwijdering in de weg staan en blijft het kerngezin samen.

In het administratief dossier bevindt zich een aanvraag 9bis van betrokkene, die negatief afgesloten werd.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Bovendien werd verzoekende partij uitgebreid verhoord in het kader van de door haar ingediende verzoeken om internationale bescherming. Zij toont niet aan dat de verwerende partij de bestreden beslissing heeft genomen op grond van een verkeerde voorstelling van de feiten.

Zoals blijkt uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet moet de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven van de verzoekende partij en met haar gezondheidstoestand, hetgeen zij gedaan heeft. Het is voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Verwerende partij heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien zij ten aanzien van alle gezinsleden besliste dat zij het grondgebied dienden te verlaten. Daarnaast moet worden gesteld dat niet blijkt dat verzoekende partij of een van haar gezinsleden gezondheidsproblemen zou hebben, die hen zouden verhinderen om terug te keren naar het land waarvan zij de nationaliteit hebben en waarmee verwerende partij onterecht geen rekening zou hebben gehouden. Immers blijkt inderdaad uit het administratief dossier van verzoekende partij en haar echtgenote dat de medische regularisatieaanvragen van 17 november 2015 en 13 februari 2018 werden afgewezen omdat de benodigde medische zorgen zoals voor hepatitis B aanwezig zijn in het herkomstland.

Er blijkt derhalve niet dat verwerende partij enig dienstig gegeven buiten beschouwing zou hebben gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing.

Waar zij nog verwijst naar de nieuwe medische regularisatieaanvraag van 16 juli 2020 wijst de Raad erop dat dit een aanvraag betreft ingediend na het treffen van de bestreden beslissing en verwerende partij hier dan ook geen rekening mee kon houden. Dit nog daargelaten de vaststelling dat in deze nieuwe aanvraag opnieuw wordt verwezen naar het feit dat de echtgenote hepatitis B heeft, hetgeen reeds beoordeeld werd, en verder blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat zich daarin een stuk bevindt – BMA 9061 van 20 december 2016 – waaruit blijkt dat wat betreft psychische problemen in Afghanistan ook psychiaters beschikbaar zijn.

2.14. Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, immers pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat zij elementen had kunnen aanbrengen die van invloed hadden kunnen zijn op de besluitvorming inzake de bestreden beslissing. Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

2.15. Het tweede middel, in de mate dat het ontvankelijk is, is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER